

[Poul Boeg.]

og det kan derfor ikke sammenlignes, som dagsordensforslaget gør det, med den sædvanlige situation, hvor et samlet flertal har stemt imod.

Halvgaard (FP):

Vi har inden for de senere år haft forskellige regeringer. Vi husker en VKR-regering fra 1968 til 1971, som ligesom den nuværende regering havde god vilje til at løse landets problemer, men regeringen måtte give op, fordi den gik på kompromis med ufornuften og ikke stod fast på sine principper. Vi har oplevet en socialdemokratisk regering, som med et spinkelt flertal forsøgte at gennemføre en lovgivning, som slet ikke stod i forhold til, hvad vort samfund kunne bære, og hvad vort samfund havde råd til. Jeg tænker her især på de enorme udgifter til både socialsektoren og til uddannelsessektoren og ikke mindst på udviklingen inden for den offentlige sektor. Denne uhemmede brug af skatteydermidler er både umoralsk og en hån mod den flittige og sparsommelige del af vores befolkning. Regningen skulle betales, og den opgave påtog regeringen sig i december måned. Nu er der gået 10 måneder, og regningen er ikke blevet mindre, men desværre større. Vores betalingsbalance er forringet, inflationen fortsætter, energikrise, landbrugskrise og arbejdsmarkedsforhandlinger er problemer, der skal løses.

Spørgsmålet er, om vi har tillid til, at regeringen kan løse disse problemer. Det kan vi ikke have. De har haft chancen, derfor stemmer vi nej til lovforslaget og ja til mistillidsdagsordenen.

Ib Christensen (DR):

Folketingets anseelse i befolkningen befinder sig på et nulpunkt. Man havde egentlig forsværet det, men denne debat har afsløret, at den kunne komme endnu længere ned. Og hvad er det, der har bragt folketingets anseelse ned? Ja, det er det dagsordenspostyr, der har været fra forskellig side.

Nu foreligger der et dagsordensforslag, der ikke indeholder en gnist af element i konstruktiv eller politisk retning. Der foreligger bare et negativt forslag til mistillidsvotum, der konstaterer, at nogle partier er utilfredse med regeringen, ikke antydning

af, hvorledes disse partier — og det må da være parlamentarismens mening, hvis den stadig væk skal have nogen mening — skulle kunne enes om noget konstruktivt, noget positivt, noget, der kunne stables et alternativt regeringsprogram op på mellem disse partier. Derom er der jo ikke tale, det ved alle.

Jeg tror, at fejlen er, at vi har kørt videre med en form for parlamentarisme, som er ganske forældet, som bevirker, at vores herredømme over udviklingen, politiske instansers, både regeringens og folketingets herredømme over udviklingen, tabes mere og mere, og at man bruger tiden til alt for store investeringer i taktiske manøvrer og til dagsordensdebatter og forslag af denne karakter her. Der er intet konstruktivt i dette, og der kommer ikke nogen løsning på det, før folketingets partier sætter sig sammen og finder ud af, hvordan vi kan få vores demokrati til at fungere bedre. I virkeligheden er der jo ingen, der virkelig — måske med et enkelt partis undtagelse — ønsker et folketingsvalg, så meget mere som det kun er så kort tid siden, vælgerne sidst blev spurgt.

Derfor rejser denne debat og denne problemstilling spørgsmålet på længere sigt om ændring af vores grundlov, så vi kan få mere stabilitet i folkestyret, i folketinget og i regeringsdannelsen, og vores tanker om en magistratsregering presser sig på ny på som den eneste effektive løsning for at bevare en politisk styring af samfundet, således at ikke andre kræfter styrer.

Jeg beklager meget, at et flertal tilsyneladende — men afstemningen vil jo vise, om det virkelig slår til — vil stemme for dette fuldstændig meningsløse dagsordensforslag. På den anden side: skulle det blive vedtaget, vil det i hvert fald blive slået fast, hvem det var, der bar ansvaret. Det var ikke de små partier, det var ikke de mange partier, det var de to største partier i dette ting, der bar ansvaret for, at dette folketing ikke kunne fungere. Det var socialdemokratiet, og det var fremskridtspartiet. Det var en alliance, en negativ alliance, mellem folketingets tre socialistiske partier på den ene side og det yderste højre, eller skal vi sige dele af det yderste højre, på den anden side.

Og hvad kommer der så ud af dette, de umiddelbare politiske resultater? De umiddelbare politiske resultater bliver måske et